

SUUS RUIS

**Wat ze je *niet* vertellen
over mama zijn**

***hilarische en eerlijke ervaringen van
een drukke moeder***

Wat ze je *niet* vertellen over mama zijn

*hilarische en eerlijke ervaringen van
een drukke moeder*

SUUS RUIS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSMOS

www.kosmosuitgevers.nl

Voor Caesar, mijn inspiratie en grootste geluk

© 2013 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Omslagontwerp: Mariska Cock

Vormgeving: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 215 5371 9

ISBN e-book 978 90 215 5411 2

NUR 854

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Inhoud

De oppas	7
Kinderverjaardag	10
Heeeeey sexy lady	15
Nee is nee (of misschien toch wel ja als je flink zeurt)	17
Samen spelen, samen delen	19
De speen	22
De luisterpot	25
Een Marja van Bijsterveldtje doen	28
Ieder z'n geloof- part I	31
Ieder z'n geloof- part II	35
Piep	38
Hondje zal je bijten, poesje zal je krabben	42
Moest ik ook een bakje meegeven?	44
Kan dat twitter even uit, mam?	47
Help een worm	50
Me kind	55
Vakantie met een kind	58
Beleefdheid	63
Van oma mag dat wél	66
Moederdag	69
Ik zocht een schat	71
Oeh, dat stinkt	75
Dan koop je toch gewoon een nieuwe?	78

Ik hou van jou. Ja, dat weet ik	81
Sinterklaas	84
Overbezorgd	87
Na de scheiding	90
Gaap	93
Boodschappen doen met een kind	96
De kleren van de keizer	99
Procrastinatie	102
Naar bed, naar bed	105
Mama is boos	107
Tomatensaus is geen groente!	111
Ziek	115
Is je moeder niet thuis, is je moeder niet thuis	120
Ouderschapsplan	124
Hangtieten	127
Humor om te lachen	130
Mag dat van jouw moeder???	132
Mag ik nu even met m'n nerf?	137
Bam!	141
Rommel	146
Het slechte voorbeeld	150
Let's talk about sex, baby	154
Milieu? Ik kom uit een voortreffelijk milieu	156
Knoop in je zakdoek	158
Ik hartje mama	163
Onzeker	167
Nooit iets weggooien	171
Eerlijk duurt het langst	174
Moeders onder elkaar...	177
Schermtijd	181
Nu even niet!	185
She works hard for the money	189
Dankwoord	192

DE OPPAS

Als je net bevallen bent, wil iedereen op je kakelverse wolk van een baby passen, want schattig en vertederend en hoeveel werk kan zo'n baby'tje nou helemaal zijn? (Vooral dat laatste is een vaak gemaakte denkfout bij – nog – kinderloze schoonzussen en vriendinnen). Ik nam alles vrolijk aan. *Wil jij op mijn baby passen? Hier, pak aan. Ik ben even naar de sauna. Doei hè?!*

Toch begint het laten babysitten door vrienden en familieleden na verloop van tijd iets pijnlijks te krijgen. Want er is elke keer weer dat gênante moment dat jij terugkomt, informeert hoe het ging, en zij hun jas aantrekken om weg te gaan. 'Nou, ontzettend bedankt.' 'Geen probleem, graag gedaan.' '....' '....'

Je kunt oppassen uit je vriendenkring of familie moeilijk geld geven en je hebt ook geen idee of ze dat verwachten. Maar je weet wel dat die ene vriendin een beetje krap zit. En hoe begin je er daar in godsnaam over? Kortom, het is pijnlijk om geld te geven en pijnlijk om het niet te doen. Je kunt dus maar beter op zoek gaan naar een andere, betaalde oppas. *Enter* de problemen.

Tijdens mijn eerste zoektocht naar een geschikt meisje – ja, een meisje... ik ben seksistisch en doodsbang voor Hofnarre-

tje-taferelen in mijn huis – had mijn ex-man net zijn eerste affaire beëindigd. Met een meisje van twintig. Ik vertrouwde hem nog niet helemaal. Eh, nog helemaal niet. Alles wat ook maar enigszins borsten had en ouder was dan zeventien, kwam mijn huis niet in. De eerste chick die ik interviewde, was veel te knap. Gingen we niet doen. Ik viste kaartjes uit het advertentiebord bij de Vomar, waar ik uiteindelijk nooit iets mee deed. Want eerlijk gezegd moest ik toegeven dat ik:

A. vreemden in mijn huis gewoon niet trek

B. echt bijna niemand vertrouw met mijn kind.

Inmiddels heb ik een redelijk waterdicht oppasnetwerk. Twee dochters van een goede vriendin wisselen elkaar af. Als puber paste ik op hen en hun moeder op haar beurt paste ooit op mij. Mensen die ik volledig vertrouw.

Ik ben zo iemand die na vier jaar nog steeds niet aan de schoonmaakster durft te vragen of ze ook onder de bank wil stofzuigen en ik vind het al net zo moeilijk om duidelijk te zijn tegen de oppas. Ook al betaal ik, ik heb altijd het idee dat ze vooral mij een plezier doen. En dus stond ik de eerste maanden braaf doch nogal chagrijnig om twee uur 's nachts drie kuub Lego op te ruimen en lege patatzakken en stukjes frikadels tussen de kussens van de bank uit te vissen. Heb dus toch maar ietwat beschroomd gevraagd of de oppas een beetje wil opruimen en of ze mijn zoon daarbij kan (moet!) inzetten. Was geen probleem.

Eigenlijk staat of valt alles met duidelijke instructies, vooral omdat kinderen heel graag liegen. De beste tip die ik mijn babysit ooit kon meegeven was: 'Wat je ook doet, geloof niets van wat mijn zoon je vertelt.' 'Mijn moeder leest dus altijd

drie boekjes voor, ja?’ ‘Van mijn moeder mag ik tot negen uur opblijven/altijd nog een uur met de iPad in mijn bed/nog twee uur televisie kijken in haar bed’. Het is allemaal voorbijgekomen en de dames trapt er de eerste tien keer met open ogen in. Inmiddels begrijpen ze dat hij ook van mij zijn tanden moet poetsen en zijn broccoli moet eten. En na vijftien keer uitleggen weten ze ook hoe mijn ingewikkelde XL-plasma aan gaat.

Alles goed dus, zou je denken. Op zich waar, ware het niet dat dames in deze leeftijdscategorie nog wel eens last hebben van irritante vriendjes. Die zij natuurlijk *da bom* vinden, anders hadden ze er geen verkering mee, maar die ik echt heel stom vind. En die komen fijn mee oppassen, want dat is wel zo gezellig. Na twee keer het irritante, wijsneuzerige vriendje van dochter nummer 1 getolereerd te hebben (Ik: ‘Ik heb voor jullie gekookt, je hoeft het alleen maar op te warmen.’ Hij: ‘Iew, ik lust geen pesto. Kun je geld achterlaten, dan bestel ik wel wat. Wat is het wachtwoord van je computer?’) had ik genoeg moed verzameld om haar te zeggen dat ik liever wilde dat ze voortaan alleen kwam. Gelukkig ging het toen net uit. Kalverliefde, hè...

KINDERVERJAARDAG

Laten we heel eerlijk zijn: kinderverjaardagen zijn de hel. Punt. Nou ja, laat ik dat een beetje nuanceren. Kinderverjaardagen zijn vast heel leuk voor vrouwen die niet, of een heel klein beetje parttime, werken en alle tijd hebben om zo'n dag te organiseren. Het begint met de uitnodigingen.

Ikzelf ben van het type dat een week van tevoren 's nachts badend in het zweet wakker wordt omdat ze nog steeds geen uitnodigingen heeft gemaakt. Maar goed, dan fabriceer je veel te laat en vloekend – want na een jaar nog steeds géén idee hoe die kut-Apple werkt – een leuke uitnodiging en dan mag Het Kind gaan verzinnen wie hij voor z'n feestje vraagt. Ai.

Allereerst is het handig om te weten dat kinderen keihard zijn en over het algemeen sociale autisten. Het jongetje dat Caesar een paar maanden geleden had uitgenodigd voor zijn eigen verjaardag, had hem eerder die week geduwd, dus die mag niet komen. 'Nee, mama. Die háát ik nu! Tsss.' Je oppert wat namen, die allemaal de ballotage niet halen. En dat is pijnlijk. Want van de kinderen die uiteindelijk de eer toekomt, ken je de helft niet bij naam.

Het moment dat je kind rondgaat met de uitnodigingen, is voor iedereen *awkward*. Voor de kinderen die vorige maand nog tot de intimi behoorden en nu snoehard gepasseerd worden, maar ook voor hun ouders. En vooral voor mij. En daar draait het natuurlijk om, of mag ik dat niet hardop zeggen? Want daar sta je in de klas, met je verontschuldigende haai-engrijns een beetje lullig je schouders op te halen en verwachtingsvolle blikken van ouders die je wél kent, te ontwijken.

Dan mag je kind uitdelen. Mijn zoon is in december jarig en in juli begin ik al na te denken over traktaties. Om vervolgens tot twee dagen van tevoren geen knoop door te hakken en het op dat moment nog steeds niet te weten. En ja, dan is het dus te laat voor ingewikkelde dingen waarmee ik... eh sorry... mijn kind indruk kan maken.

De laatste keer bedacht ik het vrij makkelijk, in tegenstelling tot het jaar daarvoor. Toen was het de laatste keer op de crèche en vond ik dat ik in ieder geval zélf iets moest maken. En Caesar wilde graag muffins bakken. Prima. Eh... nou ja, muffins voor vijftientig kinderen, dat is dus helemaal niet prima. Dat is gewoon tot twee uur 's nachts met deeg in je haar en discodip onder je nagels bikkelen. Want die kleuter is er natuurlijk na één baksessie wel klaar mee en dan mag jij verder. Ik ben overigens niet zo goed in bakken. Er schort nogal veel aan mijn hand-oog-coördinatie en ik ben vreselijk ongeduldig. Je wilt niet weten hoe vaak ik iets heb gebakken en mijn omgeving vertederd uitriep: 'Oh, wat schattig! Heeft Caesar dat helemaal zelf gedaan??' Nee, ik. En bedankt.

Anyway. Muffins klaar. *Fuck! De juffen en meesters!* Ik had nog ergens een doos Ferrero's liggen. Even de houdbaarheids-

datum checken, op een leuk servetje kiepen en tadaaa! Als het moppie slaapt (kan onmogelijk eerder, want dan is het de ochtend erna geen verrassing), moet je ook nog tig ballonnen opblazen en op een wankel ladder slingers ophangen. Vreselijk vermoeiend allemaal, maar op De Ochtend maakt dat blije smoeltje alles goed.

Twee kinderen mogen mee de klassen rond en ik voorzag nog meer drama's qua uitsluiting en gedoe. Daar heb ik me dus maar gewoon niet mee bemoeid. Overigens heb ik het verzoek van de school om geen snoep te laten uitdelen, gewoon lekker genegeerd. Dat doet iedereen. En straks ben ik de moeder van 'dat jongetje dat kaas met een zilveruitje trakteerde'. Ja, doi.

Wij wonen nogal dicht bij school. Een meter of vierhonderd, denk ik. Wat mij er doorgaans overigens niet van weerhoudt om Caesar met de auto te brengen, maar dat is een ander verhaal. Op de dag van de verjaardag van mijn zoon haalde ik hem en vijf vriendjes te voet op. Het leek mij in ieder geval van belang om het spul levend en zonder ernstige verwondingen op de plaats van bestemming te krijgen. Dat bleek nog niet zo makkelijk. Kleuters doen elkaar allemaal na. En *let's face it*: er zit altijd wel een ettertje in zo'n groepje, zo'n toekomstige hangjongere met een bontkraagje. Zo ook nu. Ik bleef maar roepen dat ze op de stoep moesten blijven en niet mochten rennen, wat voor die ene rotte appel natuurlijk het teken was om continu de weg op te hollen. Ik verdenk hem er ook van dat hij met opzet in die gigantische hondendrol ging staan. Nou ja, dat is onaardig. Hij keek best ongelukkig toen hij de poep met zijn blote vingers van zijn gym probeerde te schrapen.

Het is goed om je vooraf te realiseren dat kinderpartijtjes altijd anders lopen dan je vooraf plant. Eerst gezellig *lang zal hij leven* zingen en dan met aandacht cadeautjes uitpakken? *Forget it*. De pakjes worden op de grond, met jassen nog aan en de Spiderman-rugzakjes nog om opengescheurd. Ja, sorry hoor, tegen zes kleuters kan ik echt niet op. Ik vind ze doodeng. Ik bakte patat voor de kinderen, met knakworsten erbij ('Ja, die kun je eten, het zijn runderknaks. Je komt niet in de hel, echt niet') en dat ging eigenlijk prima.

Daarna gingen we naar speelparadijs Ballorig. Het leek me gunstig om die kleine ADHD-tanks zo snel mogelijk mijn huis uit te krijgen. Ik hecht nogal aan mijn meubilair, vandaar. Ballorig is echt de perfecte plek voor een partijtje. In principe is het met al dat foam tamelijk moeilijk om een schedelbasisfractuur op te lopen en je hoeft zelf weinig te doen. Af en toe kijken of er niemand huult en verder relaxen aan een tafeltje. Als ze er nog Prosecco zouden schenken voor de mama's, zou het helemaal ultiem zijn. Dan kreeg je zelfs mij er niet meer weg.

Ik heb mateloze bewondering voor ouders die al het uitgenodigde grut thuisbrengen na een partijtje. Misschien had ik dat ook wel gedaan – je maakt er toch wel een goede beurt mee – ware het niet dat er aansluitend een kerstmaaltijd op de school van mijn zoon was. Dan zou het allemaal wel heel erg krap worden. Bovendien krijg ik het voor elkaar om zelfs met een TomTom nog te verdwalen (het is een kunst, ik weet het) en dat leek me in dit geval niet gunstig.

Toen ik Caesar op school had afgeleverd voor het kerstdiner, heb ik tot het tijd was om hem op te halen met een giganti-

sche bel wijn voor me uit zitten staren. Ik dacht aan een opmerking die Caesar een jaar eerder maakte. Per ongeluk stond Dora aan, volgens mij kwam er daarna een televisieprogramma dat Caesar wilde zien. Met haar snerpende stem vroeg Dora zoals altijd op het einde aan de kijkertjes: ‘Wat vond jij het leukste?’ ‘Dat het afgelopen is, DORA!’ bitste mijn zoon tegen de plasma. En dat vond ik nou het leukste aan het partijtje. Dat het afgelopen was.